

1

April 1667

De Waddenzee

Sytze zag de haven van Harlingen langzaam uit het zicht glijden. De zeilen van het vissersschip bolden strak op in de ruwe noordoostenwind. Nog één keer wuifde Sytze naar Aukje, die hem op de kade van Harlingen stond uit te zwaaien. Haar blonde krullen dansten in de gure wind. Het was moeilijk haar achter te laten. Toch moest het. Gelukkig was het maar voor een paar dagen. Dan zou hij terugkomen en eindelijk alle antwoorden hebben gevonden die hij zocht.

Sytze hoopte op Terschelling Swob en Nynke terug te vinden. Swob had haar ring in Harlingen verkocht en Sytze wist dus dat ze in leven waren. Het geld van de ring was waarschijnlijk voor de wederopbouw van hun huis in West gebruikt. Sytze hoopte ook Riemer te spreken, die hem kon uitleggen wat er met het astrolabium aan de hand was, dat Sytze van zijn stervende vader gekregen had. Als het meezat zou hij ze nu, na alles wat er gebeurd was, eindelijk allemaal terugzien.

Sytze rukte zijn blik van Aukje los en verplaatste die naar het noorden, de Waddenzee. Daarachter, in de verte, lag de Noordzee. Beide zeeën waren vorig jaar een bloedig strijdtoneel in de voortwoekerende oorlog tussen Engeland en de Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden geweest. Die oorlog was nog niet voorbij, maar 's winters kon je niet vechten, dus de afgelopen maanden was het verraderlijk rustig. Tot nu toe was er dit voorjaar nog geen enkele zeeslag uitgevochten, maar de oplopende spanning was in alles voelbaar. De boel kon zomaar opnieuw uitbarsten!

Er was echter een lichtpuntje: in Breda werd over vrede onderhandeld. Resultaat leverde dat alleen nog niet op. Zou er een verdrag komen? Of zou de boel opnieuw exploderen en was dit slechts de kille stilte die voorafging aan een nieuwe bloederige storm? Brrr! Sytze wilde er niets mee te maken hebben. Hij sloeg zijn kraag op tegen de straffe noordoostenwind en dacht aan alle jongens die vorig jaar

gesneuveld waren. Ergens op de bodem van de Noordzee moesten die liggen. Niemand die ze daar weghaalde. Het was een lugubere gedachte. Gelukkig was zijn vriend Hidde niet één van hen.

Een paar uur later gooide de visser zijn anker uit voor de kust van West-Terschelling. Sytze bedankte hem voor de lift en sprong van boord in het ondiepe, koude water. Op zijn schouder droeg hij een houten kistje. Het had lang geduurd voordat Jan Aerts, van de plaatteelbakkerij in Harlingen, waar hij de afgelopen acht maanden gewerkt had, Sytze eindelijk liet gaan, maar nu was hij dan eindelijk hier, op Terschelling, zijn geboortegrond.

De straffe wind woei een pluk rood haar in zijn gezicht. Hij schudde zijn hoofd en tuurde het water af. Op het Vlie, tussen de laatste verkoolde wrakresten van de ramp van vorig jaar, lagen nieuwe koopvaarders, prachtige schepen. Het was alsof ze hun middelvinger opstaken naar de zwartgeblakerde stukken romp, die als kaalgevreten ribben door het wateroppervlak omhoog prikten. Sytzes blik bleef haken aan een fluitschip. Was dat Thomas' schip? Nee, toch niet. Onwaarschijnlijk ook zolang de oorlog niet over was. Thomas en hij zouden vast onvoorstelbaar veel bij te praten hebben als ze elkaar ooit weer zagen. Als... want misschien leefde Thomas niet eens meer. Hij kon omgekomen zijn in de grote brand van Londen vorig jaar, of gegrepen zijn door de pest. Het waren gruwelijke gedachtes. Was er maar een manier om het te weten... Achter die gedachtes zat een akelig stemmetje, gevoed door Hidde, dat zich afvroeg wat Thomas' rol in de oorlog nu eigenlijk was. Sytze kende Thomas wel van ver voor de oorlog – hun families hadden een oud handelscontact – maar de oorlog had twijfel gezaaid en de tijd werkte als gist.

Met het houten kistje op zijn schouder waadde Sytze tussen de slijkgapers en kokkels door richting het strand. Tussen met drogende platvis beregen stokken volgde hij het vertrouwde slingerende zandpad naar het dorp, of... wat daarvan over was. De gevolgen van het platbranden van het dorp waren niet zomaar hersteld en zo te zien was er nog steeds veel werk te doen. Op sommige plekken werd druk gebouwd, andere percelen leken voorgoed verlaten. Een grijze regenachtige lucht hing dreigend boven de plek van Sytzes jeugd.

'Hé Sytze!' De kleine Wybe kwam enthousiast aangerend. 'Kom je terug?'